

Hátrahagyott versek

Mint drótozott cserépedény

Mint drótozott cserépedény,
mit összetart egy szál remény,
hiú és bolondos,
szomjas földre ontva terhét,
rozsdáette, úzótt, szegény
magyar hazánk
így esett szét,
drótostót kit soha többé
össze már nem foltoz.

Drága földem, aszúborod
cserepes szájjal kóstolod,
jaj, végleg kiömlött.

Olthatatlan

Üvegcsillámlás a pohár falán,
a hegy mögül sugárizik
már csupán a Nap.
Egy-két foton-hiányt még visszaad.
Ha most omlana össze minden,
semmi se készítené rá, hogy elsirassam.
Nincs múlt, és nincs jövő,
a jelen megszakadt.
Sancho Panza-nyár,
herélt öröm,
tengelytört batár zötyög velünk,
az orgonáló szél
dúlt ágbogokba tér.
A részeg világ vaktában tántorog.
A létbe oldott semmi mögül
mégis valaki figyel.
Forrás fakad! Fölé hajolsz.
Akkor is, ha szomjad olthatatlan.

Tarkón lőtt ősz

Iszamós sásból menekülő csíkok,
acélrémület hideg izmaikban,
a vergődő múlt ide-oda cikkan,
titok, amit gyermekként nem gyanítok.

E nap-káprázat szötte részeg álom
színét nem látnom sokkal jobb lett volna.
A tudat görcsét a semmibe oldva
szédület röpít, szél sebezte lábnyom.

Lobog, lobog az őszi nap sörénye,
nadas zörög az időtlen huzatban,
a betört jég hártya-ablaka harsan,
és kitárul a feledés sötétje.

Futnak a tankjaikból kiugrálva,
tárt-karú, dülöngő latorkeresztek,
s őrzöngve a gyúló nádasba vesznek,
megannyi lobra kelt vitustánc fáklya.

Sajnáltam is, meg gyűlöltem is őket,
részegülten a nagy hatalmi mámor
műtő-hideg, fennkölt éterszagától
parancson túl is életünkre törtek.

Az égett emberhús vad émeletétől
megőrült szél a hajamat kuszálta,
testem az iszony ezer voltja rázta
minden képzeten s minden időn kívül.

Tanúskodnék, de nincs szükség tanúra,
egykor aminek értelmét kerestem,
a tarkón lőtt ősz itt haldoklik bennem,
velem együtt a nemléte tanulja.

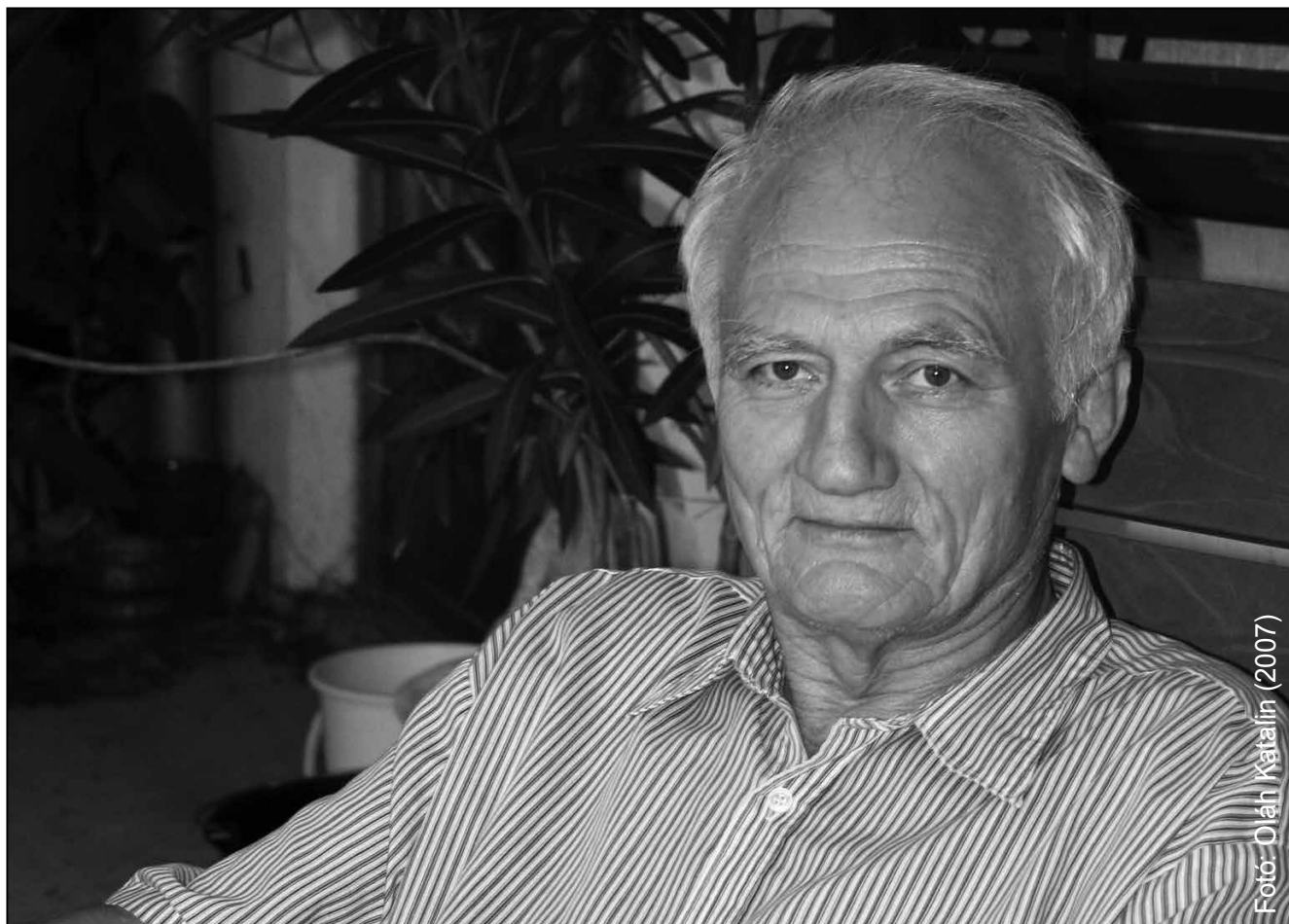
Ameddig visszaint
Párbeszédkísérlet
Kovács Pistának a 70. alkalmából

A történelem vak ördöglakat.
Habár minden ízében emberi,
nyitját egyedül Isten ismeri,
de fölnyitnia neki sem szabad.

A mi sorsunkban minden egyszeri.
A kínvallató, örök ég alatt
ki halandó volt, halandó marad,
sosem lehet újjáteremteni.

Mint akiben farkaséhség tüzel,
egyensúlyunkat úgy veszítjük el,
s félelem szülte első szavaink.

Az ember innen ki sosem talál.
A közös sors mégsem közös halál,
a gyermeklét ameddig visszaint.

Oláh János
(Nagyberki, 1942. november 24. – Budapest, 2016. július 25.)